

[Ministeren for skatter og afgifter]

legere ansættelsen af sådan anden indkomst til vedkommende ligningskommission.

Efter lovforslaget skal kulbrinteskatten (men ikke selskabsskatten) betales som en foreløbig skat i to årlige rater. Der skal i denne forbindelse ske en forskudsansættelse af den for et indkomstår forventede kulbrinteindkomst. Det foreslås, at ligningsrådet fastsætter den foreløbige kulbrinteskate. De årlige rater foreslås betalt den 1. oktober i indkomståret og den 1. juni i året efter indkomståret. 2. rate fastsættes som et restbeløb på grundlag af selvangivelsen, således at der kun sker efterregulering af kulbrinteskatten, hvis selvangivelsen ikke godkendes.

Såfremt den pålignede kulbrinteskate afviger fra den foreløbige skate, skal forskelsbeløbet efterbetales eller tilbagebetales med tillæg af en årlig rente, der svarer til den til enhver tid fastsatte officielle diskonto med et tillæg på 2 pct. Renten medregnes til den skattepligtige indkomst.

Det foreslås, at den skattepligtige uden opfordring skal give en række oplysninger til ligningsrådet vedrørende entreprisekontrakter m.v., der indgås med virksomheder hjemmehørende i udlandet. Oplysningspligten omfatter hvervets art, den, der udfører hvervet, tid og sted for udførelsen og kontraktsummen. Der skal endvidere gives oplysning om, hvilke personer der er ansat til at udføre hvervet, såfremt disse alene er skattepligtige efter reglerne i det fremsatte forslag til kulbrinteskattelov. Der foreslås endvidere særlige regler om indeholdelse af skate i vederlag, der udbetales til de lønmodtagere, der efter forslaget til kulbrinteskattelov skal svare en endelig skate på 30 pct. af bruttoudbetalingen.

Lovforslaget indeholder en bemyndigelse til ministeren til at fastsætte særlige krav til de skattepligtiges regnskaber. Det foreslås, at de skattepligtige skal anvende kalenderåret som indkomstår.

Med hensyn til såvel de økonomiske som de administrative konsekvenser af forslaget skal der henvises til bemærkningerne til det fremsatte lovforslag om kulbrintebeskatning.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der knytter sig til det fremsatte lovforslag, skal jeg anbefale forslaget til folketingets velvillige behandling.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Hermed tillader jeg mig for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsfaglige grunduddannelser. (Kommunal repræsentation i erhvervsuddannelsesrådet).

(Lovforslag nr. L 133).

Forslag til lov om ændring af lov om tekniske skoler, teknika og teknologiske institutter. (Nedlæggelse af skolerådet for de tekniske skoler).

(Lovforslag nr. L 134).

Forslag til lov om ændring af lov om undervisningen på de godkendte handelsskoler. (Nedlæggelse af uddannelsesrådet for handels- og kontorfaciliter).

(Lovforslag nr. L 135).

Disse 3 lovforslag er en opfølgning af punkt 13 i folketingsbeslutningen af 4. juni 1980 om ungdomsuddannelserne.

I henhold til folketingsbeslutningens punkt 13, stk. 1, bør der tilvejebringes en koordineret planlægning og styring af ungdomsuddannelserne i et samarbejde mellem staten, amtskommunerne og arbejdslivets organisationer samt andre parter, som traditionelt medvirker ved udvikling og tilrettelæggelse af de enkelte uddannelser.

I overensstemmelse hermed arbejdes der på at opbygge et koordineret styringssystem omfattende alle ungdomsuddannelser, som på længere sigt vil kunne afløse det nuværende styringsapparat. Erhvervsuddannelserne befinder sig imidlertid i disse år i en overgangsperiode, hvor der skal tages stilling til en række væsentlige spørgsmål om uddannelsernes fremtidige struktur, indhold og relationer til de øvrige ungdomsuddannelser. Det skønnes derfor ikke hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at lægge sig fast på en bestemt styringsmodel, før der har fundet en afklaring sted af disse spørgsmål i samarbejde med de involverede parter, herunder også de kommunale organisationer.

Amtskommunerne og kommunerne er imidlertid allerede i dag ansvarlige for væsentlige opgaver inden for erhvervsuddannelserne. Blandt disse kan særlig fremhæves foranstaltninger til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløshed og fremskaffelse af lære- og praktikpladser. Det er derfor rimeligt, at amtskommunerne og kommunerne allerede

[Undervisningsministeren]

nu får mulighed for at medvirke ved planlægningen af erhvervsuddannelserne.

I konsekvens heraf stilles der forslag om, at Amtsrådsforeningen i Danmark og Kommunernes Landsforening tilforordnes erhvervsuddannelsesrådet, således at de kommunale organisationer herigennem får mulighed for at deltage i behandlingen af overordnede erhvervsuddannelsespolitiske spørgsmål.

De 2 øvrige lovforslag, om henholdsvis ændring af lov om tekniske skoler, teknika og teknologiske institutter og ændring af lov om undervisningen på de godkendte handelsskoler, er en opfølgning af folketingsbeslutningens punkt 13, stk. 2, hvori det anføres, at råds- og udvalgsstrukturen inden for ungdomsuddannelserne bør tages op til revision med henblik på en forenkling.

Især inden for erhvervsuddannelsesområdet findes der flere rådgivende organer, hvis opgaver og kompetence i vekslende omfang overlapper hinanden, og hvis medlemskredse i vidt omfang er identiske.

Det foreslås derfor i de 2 lovforslag, at man som et første led i den ønskede forenkling nedlægger henholdsvis skolerådet for de tekniske skoler og uddannelsesrådet for handels- og kontorfaciliteterne og overfører disse to råds opgaver til erhvervsuddannelsesrådet og de respektive erhvervsuddannelsesudvalg.

På grundlag af en indstilling fra erhvervsuddannelsesrådet vil der blive udarbejdet regler om den nærmere fordeling af opgaverne mellem erhvervsuddannelsesrådet og de respektive erhvervsuddannelsesudvalg.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til forslagene og bemærkningerne hertil, skal jeg anbefale lovforslagene til tingets velvillige behandling.

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om Danmarks erhvervsfond.

(Lovforslag nr. L 137).

Forslaget vedrører den del af loven, der omhandler eksportkreditordningen, hvor den beløbsramme, inden for hvilken der kan udstedes eksportkreditgarantier og kautioner, for tiden er fastsat til 30 mia kr. Dette beløb foreslås forhøjet til 50 mia kr., medens der

ikke foreslås realitetsændringer i lovens øvrige bestemmelser.

På baggrund af størrelsen af den foreslåede rammeforhøjelse finder jeg det naturligt ved denne lejlighed kort at redegøre for indholdet af eksportkreditordningen og dennes udvikling gennem de senere år.

Eksportkreditordningen omfatter i princippet to hovedaktiviteter: garantier og kautioner.

Under garantiordningen kan eksportører forsikre sig mod visse tab, der kan opstå ved gennemførelsen af eksportforretninger. Der er mulighed for at opnå en lang række forskellige former for garanti. Fælles for disse garantier er, at de sikrer eksportøren mod tab såvel før som efter levering af en eksportordre. Eksportkreditrådet dækker kommercielle risici, der knytter sig til købers forhold, og politiske risici, der knytter sig til køberlandets økonomiske og politiske forhold. Eksportkreditrådet stiller garantier ikke blot i forbindelse med eksport af varer, kapitalgoder og tjenesteydelser, men også i forbindelse med større projektleverancer, herunder entreprenørarbejder og leverancer af nøglefærdige anlæg, såkaldte turnkey-leverancer. Eksportkreditrådet yder desuden kursgarantier og garantier i forbindelse med lån til udenlandske købere eller disses pengeinstitut til finansiering af dansk eksport. Garantien dækker ikke et tab fuldt ud, idet det er et grundlæggende princip inden for eksportkreditforsikring, at eksportøren bærer en vis selvrisiko.

Under kautionsordningen stiller eksportkreditrådet kaution over for danske pengeinstitutter for lån, der ydes til danske eksportører til finansiering af deres eksport. Kautionerne ydes alene for lån til driftsfinansiering og skal virke som supplement til eksportørens normale muligheder for lån i pengeinstitutterne. Disse muligheder skal derfor udnyttes først. Kautionerne ydes såvel til oparbejdning af en eksportordre som til finansiering af kredittiden – og ikke alene til finansiering af en konkret eksportforretning, men også ved sandsynliggjort eksport. I modsætning til hvad der gælder på garantiområdet, kan eksportkreditrådet under kautionsordningen gøre regres over for eksportøren i tilfælde, hvor det kautionerede lån ikke tilbagebetales.